

tielse overfor Rigsdagen — eventuelt fra Statsgældsdirektørens Side overfor sin overordnede, Ministeren. At denne den 12. neppe har vidst noget herom, synes at fremgaa af, at først den 17. Februar kan Bankkomiteens Formand meddele, at Vilh. Lassen tager Ansvaret, hvis Komiteen ønsker at udvide Bankgarantien. At man ikke vil handle aabenlyst fremgaar af; at i Bankkomiteens Møde af 17. Februar vedtages det, at et Beløb, Nationalbanken forskudsvis har laant Laanekassen, ikke formelt skal krediteres Laanefonden, men at Komiteen dog hæfter. Den 24. Februar foreslaar Geheimeraad Glückstadt at oprette en Garantifond for Sparerne af 1 Mill. Kr., noget Konferensraad Heide for saa vidt modsatte sig, som han i Forudelse om Kassens Tilstand erklærer, at dette er alt for lidt. Dagen efter (25. Februar) erklærer Statsgældsdirektøren, at fuld Garanti er nødvendig; det vedtages at udsætte Offentliggørelsen af Garantien. Den 3. Marts ønsker de Herre Damm og Glückstadt, at man skal garantere Sparerne, noget Statsgældsdirektør Andersen tiltræder, men forlanger, at Garantien skal ske „indirekte gennem Bankerne ved Rekurs til Komiteen“.

Formanden foreslog, at de 5 Hovedbanker garantere overfor Offentligheden, „og at Komiteen atter garanterer Bankerne for ikke at offentliggøre noget i Strid med Garantiloven“.

Det vedtoges, at Bankerne skulle garantere Indskyderne foreløbig i 2 Aar. Bekendtgørelse vedtoges saalydende:

„For at forebygge, at Indskyderne i „Laanekassen“, af Hensyn til, at det i den senere Tid har været vanskeligt at finde Købere til dens Aktier, skulle nære Ængstelse for at lade deres Indskud forblive staaende i „Laanekassen“, have undertegnede Banker for et Tidsrum, foreløbigt af 2 Aar, paataget sig ubetinget Garanti for Indskydernes Tilgodehavende.“

København, den 3. Marts 1908.

Det fremgaar af Forhandlingen i Bankkomiteen, at Initiativet til Laanekas-

sens Garanti skyldes det tidligere Bestyrelsesmedlem i Aktieselskabet „Bona“ og Aktieselskabet Laanekassen, Statsgældsdirektøren; i denne Sammenhæng virker det derfor ikke helt tiltalende, at man tillod Laanekassen at give højere Indskudsrente end Grundejerbanken.

Man skal i denne Sammenhæng anerkende, at Bankkomiteens Formand satte sig mod et fra Bankdirektører fremkommet Ønske om snarest at redde Banken ved gennem Opkøb af Laanekassens Aktier at hæve Kursen samt ved at udbetale Udbytte; at et sligt Forslag kunde fremkomme i Bankkomiteens Møde, vidner om en mærkelig Forvirring om de simpeste Retsbegreber.

Man maa alvorlig paatale, at man overfor Rigsdagen — uagtet man da kunde have talt — i Dagene fra 8.—15. Februar har fortiet, at Statsgældsdirektøren ønskede, at Laanekassen skulde garanteres; hele den Hemmelighedsfuldhed, der har omgærdet Statsgarantien til denne Kasse, er det bedste Bevis paa, at man forstod, at den var ulovlig; thi Fortielsen kan ikke skyldes Hensynet til „Panik“, al den Stund den officielle Meddelelse om Garantians Udstrækning til Laanekassen jo maatte og ogsaa virkede beroligende, og den beroligende Virkning kunde jo ikke blive ringere, fordi man meddelte, at ogsaa Statskassen var bleven Statsgarant.

2. Fredericia Bank.

Aarsager: Om Aarsagen til Misøren fremgaar det af Direktør Jørgensens Redegørelse, at denne skyldes forskellige Tab ved Engamenter, indgaaede i Tiden fra 1892—1898, hvoraf det største forvoldte et Tab paa 270,000 Kr. (Arnold Melchior). Direktøren har undladt at foreslaa Afskrivninger paa de ordinære Tab, Vekselporfeuilleen er rig paa „Overliggerere“, der ere ganske værdiløse.

Fredericia Bank er stiftet i 1891 og overtog Landmandsbankens Fredericiafilial; medens Landmandsbanken i 1891